

AĞ

Zeynep Baykara

Betül Kollu

Redaksiyon

Ayşe Sağlam

Kapak Tasarımı

Zeynep Baykara

Betül Kollu

Yusuf Anar

ISBN: 978-625-7237-24-6

Temmuz 2021

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve Yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yazardan Direkt – Türkiye

Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Şti

Altıntepe mah. İstasyon yolu sokak No. 3/1

Maltepe /İstanbul

Tel: 0216 3011213

Sertifika No.47456

Baskı ve Cilt

Ege Reklam Basım Sanatları San.Tic. Ltd.Şti

Esatpaşa mah. Ziyapaşa caddesi No.4 Ataşehir / İstanbul

Tel: 0216 470 44 70 Faks:0216 472 84 05

www.egebasim.com.tr

Sertifika No: 45604

Okurlara:

Su, ne zaman iyi gelir? Ne yenir? Evin salonunda, kimlerle oturulur? Sekiz günde, ne kadar anı biriktirilir? Su nedir? Toprak nedir? Ateş nedir? Hava nedir? Bulut, Güneş, Ay, gece, yeryüzü, gökyüzü nedir? Gerçeği bulmaya hazır mısınız? Gerçeği bulduğunda o kadar heyecanlanma! Kim bilir, belki de gerçek, gerçekten de gerçek değildir. Bunu öğreneceğiz. Sonra.

Temeli yıllara dayanan Ağ Serisi, 01.07.2020 tarihinde kâğıda dökülmeye başladı. Daha iyi anlamak adına... İnsanları, evrenleri anlamanın ne kadar zor olduğu düşünülürken “bakmak,” öğrenildiğinde o kadar da zor olmadığı anlaşılır. Bir de kaleme alındı mı görünenler, daha iyi anlatır kendini zor sanılan.

Daha iyi anlaşılması temennilerimizle...

Bu kitapta geçenlerin gerçek kişi, kurum ve kuruluşlarla hiçbir ilgisi yoktur.

Bu kitabı yazmamıza yardımcı olan; her zaman maddi-manevi desteğini esirgemeyen anne ve babalarımıza, aramızdaki mesafeyi ruhen hissettirmeyen kardeşimiz ve diğer tüm kardeşlerimize, aramızda yollar, yıllar ve milyonlarca fikir ayrılıkları olsa da yanımızda olan yazarlara, düşünörlere, her zaman önümüzü aydınlatan öğretmenlerimize, bu kitaptaki tüm kitap kahramanlarına, sanat evinin birçok penceresinden bakmaya çalışırken bir pencerede karşılaştığımız Muhammed Kılıçaslan'a ve manevi babalarımız ve esin kaynağımız olan Şems-i Tebrîzî ve Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî'ye

Sonsuz teşekkürler...

“Yargı gününün ne olduğunu sen ne bileceksin?
Evet, yargı gününün ne olduğunu sen ne bileceksin?”

İnfitar Suresi 17-18. Ayet

Aşkın 21. Kuralı:

Hepimiz farklı sıfatlarla sıfatlandırıldık. Şayet Allah herkesin tıpatıp aynı olmasını isteseydi hiç şüphesiz öyle yapardı. Farklılıklara saygı göstermemek, kendi doğrularını başkalarına dayatmaya kalkmak Hakk’ın mukaddes nizamına saygısızlık etmektir.

Şems-i Tebrîzî

Tüm sessizlerin çığlığına ithafen...

BÖLÜM 1
SERZENİŞ

357 gün önce

Gözlerinden akan gözyaşları kana dönüşmek üzereyken çatlamış ellerinin tersiyle yanaklarına acımadan yaşları sil-di. Titreyen elleriyle aniden yorganını tutup sinirle sıktı. Hıç-kırıkları arasında boğulmak isteyerek nefesler alıyordu. Bu kendinden ilk nefret edişi değildi ama ilk kez bu kadar derin bir nefret duyuyordu kendine.

Herkes fazlasıyla derin bir acı çekip sabahlara kadar oda-sında ağlayabilirdi fakat genç kız yaklaşık yirmi dört saat-tir aralıksız gözyaşı döküyordu. Ve herkes kendinden nefret edebilirdi ama genç kız kendini cezalandırmak için yaklaşık yirmi dört saattir hayatta kalmaya çalışıyordu. Herkes, evet herkes pişman olabilirdi ama genç kız yaklaşık yirmi dört saattir hissettiği pişmanlığın yanı sıra gelecekte hissedeceği pişmanlığı da hissediyordu. Tanrı'm! Herkes yalnız hissede-bilirdi ama genç kız yaklaşık yirmi dört saattir kendini öldür-mesini engelleyecek birini bulamıyordu. Ve Tanrı'm, galiba bu güç onda da mevcut değildi. Yirmi dört saattir ağarmayan bir günle kim başa çıkabilirdi?

Titreyen dizlerini daha fazla kendine çekti. Bacaklarına sa-rıldı. Kendinden destek almak istiyordu fakat bunun yanında olabildiğine acımasızdı. Bir şey yapamamanın pişmanlığı hat-ta bir şey yapmamanın pişmanlığı onu kemiriyordu. Üstelik bu kurtçuklar etinden değil midesinden başlamışlardı onu kemirmeye.

Tek isteği, yirmi dört saat önceye gitmekti. O zamana gi-dip bir şeyleri değiştirmek istiyordu. Bu arzu öyle derindi ki içindeki pişmanlıkla kıyaslayacak olsa ağır basardı. Tabii, pişmanlığının bir yılda ne kadar artacağından bihaberdi. Bu

pişmanlığın akıl sağlığına ne denli zarar verebileceğinden de.

Belki çıldırmanın eşiğine varacaktı, belki de gerçekten çıldıracaktı. Kimi “deli” diyecekti, kimi “ruh hastası.” Fakat o sadece pişmandı.

Şimdi

NİL

2020, Aralık'tan

Yapılan bazı hataların geri dönüşü asla olmaz. Bunu bir insan öğretir, bir eşya öğretir, bir yazı öğretir, bir resim öğretir, bir şarkı öğretir... Bunu bana zaman öğretti. Acı çekmek, birine acı çektirmekten daha kolay. Pişmanlığın bize verdiği vicdan azabı, bunun hiç yaşanmamış olmasını dilemekten çok, zamanı geri alma isteğiyle boğuşturur bizi. Zamanı geri almak hatta tüm bu isteksizliğe rağmen hiç yaşanmamış olmasını sağlayamamak bizi daha çok pişman eder. Pişmanlığı bu kadar kabullendikten sonra artık kendimiz olmaktan çıkıp o olmaya başlarız. Tamamen onun gibi hissetmeye, onun gibi düşünmeye başlar ve kendimizi varlığımızdan soyutlayıp yok sayarız.

Zihnimdeki kargaşadan kendimi zor da olsa ayırıp 10.30'daki kişilik kuramları dersime yetişmek için yataktan kalktım. Bu dersi sevmiyorum. Aslında psikoloji bölümünü sevdiğim de söylenemez. Bunu kafaya takan biri değilim. İnsanlar genelde, okudukları bölümden hoşlanmazlar ve mezun olunca da, en azından benim üniversite okuduğum dönemde, işsiz kalırlar. Böyle sıradan biri olmak beni hiçbir zaman rahatsız etmez. Dünyayı etkileyebileceğimi düşünmem. Kendimi pek önemsemem ve böyle insanlardan da uzak dururum. Sonuçta bu evrende hepimiz bir noktayız. Noktalar sürekli değişse de bütün hep aynı kalmaz mı? Kendimizi bu kadar önemsemenin hiçbir anlamı yok. Benim yaptığım hataları ben yapmasam başkaları yapacaktı. Yine de bu, yaptıklarını sürekli düşünürken insanı pek rahatlatabilen bir şey değil.

Yok yazılmamak için geldiğim derste kafamı sıraya koymuş, hâlâ Çetin’i düşünüyordum. Bu yaptığımı kendimden beklemiyor değil, üstelik bu yaşananların benim başıma geleceğini beklemiyor da değildim. Ona yaptığım, ona dönüşmeme, onun gibi düşünüp onun gibi hissetmekten öte onun gibi davranmama sebep oluyordu. Bu beni rahatsız etmiyordu çünkü galiba bu, bedenimin pişmanlığıma verdiği tepki hatta kendi içimde, Çetin’den özür dileme şeklimdi. Ona yaptığımın karşılığını yaşamak beni ürkütüyordu hatta bunu yaşamak istiyorum, bile diyebilirim. Belki de ona yaşattığımı yaşamak çektiğim pişmanlığı biraz olsun indirir ve tekrar kendim olmayı becermemi sağlardı. Kendimi çok sevdiğimden ya da önemseddiğimden değildi bu isteğim. Sadece bu kadar üzdüğüm birinin ruhuyla yaşamak bana büyük bir ıstırap veriyordu. Bunları düşünmek biraz utanmama sebep oluyor. Bu ıstırapı hak etmiyor gibi konuşmak onu aklımdan çıkarmışım düşüncesi veriyor ve bu beni daha da çok utandırıyor.

Herkesin toplanmaya başlamasıyla kendime geldim. Yattığım sıradan kafamı kaldırıp boş bakışlarla etrafa baktıktan sonra ayağa kalktım. Çantamı sıranın üstünden alıp amfiden çıktım. Fakültenin bahçesine indiğimde ne kadar insanları umursamadığımı söylesem de içten içe hakkında bir şeyler düşündüğüm o kendini beğenmiş kızla karşılaştım. Dikkat çekmeyi çok seven bu kız, gördüğüm ilk günden beri bana çok itici gelir. Sınıftaki erkekler onunla ne kadar güzel yattığından, kızlar da onu ne kadar itici bulduğundan bahsederdi. Kendime önemsemediğimi söylemeye çalışsam da bu kızı gördükten sonra bir süre kafamdan atamazdım. Ben ona dalmış, bunları düşünürken birden bana gülümsedi. İçimde oluşan sempati duygusunu görmezden gelmeye çalışarak gülümsemeden kafamı çevirdim. Onunla empati yapamayacak kadar yorgundum çünkü başka birinin ruhunu taşıyordum. Hiçbir şeyin bu kadar ağır bir bedeli olmamalı. Ruhumu ele geçiren hatta başka bir ruha çeviren pişmanlık; bedenimi de yavaş

yavaş ele geçiriyor, omuzlarımdaki yükler gerçekten varmışçasına ağırlık yapıyordu.

Öğle arasını iştahsızlıktan dolayı hiçbir şey yiyemeyerek geçirip oturduğum banktan kalkarak öğleden sonraki dersime girmek için ayaklarımı yere süre süre amfiye girdim. Gözüme arkalardan bir sıra kestirip oraya oturdum. Zaten olmayan sosyal çevremden Çetin'e yaşattıklarımın sonra kendimi iyice soyutlamıştım. Çevremde pek insan olmayışı daha çok düşünmeme, daha çok düşünmek de pişmanlığımı daha derinden hissetmeme sebep oluyordu. Bunlardan bir nebze olsun rahatsızlık duymak yüzümü kızartıyordu. Bana bu rahatsızlığı veren bir diğer sebep artık kendim için yaşayamıyor olmamdı. İnsanların, geçmişten ya da şimdiden, belki de gelecekte, birilerini rüyalarında görmeleri onlara bir şey hissettirmezken benim, rüyamda Çetin'i görmem rüyalarımı kâbusa çeviriyordu. Uyuyamıyor, uyuyunca da onu gördüğüm kâbuslardan yorgun uyanıyordum. İçimde koca bir pişmanlıkla yaşamak, sıradan şeyleri benim için acıya dönüştürüyordu. Yemek yemek ya da uyumak gibi rutin şeyleri yapamamayı da ona borcumu ödemek gibi görüyordum. Bu da beni bir nebze olsun rahatlatıyordu.

Gözümü kapattığımda gördüğüm görüntülerle, duyduğum seslerle ya da halüsinasyonlarla baş etmeyi aylar sonra öğrenmiştim. Evet, zaman pişmanlıklarımıza pişmanlık katıp yaralarımızı deşiyor olabilirdi ama tüm bunların yanı sıra bize alışmayı öğreten de oydu.

Öğleden sonraki dersten çıkınca bir bardak çay almak için kantine indim. O kız oradaydı. Dikkat çekmek için bağırarak güldüğünden daha onu görmeden keskin kahkahasını duyabiliyordum. Gözüme takıldığında öne doğru eğilmiş kahkahalarla gülüp eğlendiğini gördüm. Bu kadar neşeli olmasının tek sebebi, şu an çevresindeki herkesin onunla ilgileniyor

olmasıydı. Ne zaman bu kıza karşı içimden bir ses biraz da olsa ön yargılı olduğumu söylese o sesi görmezden gelir ve kıza göz devirerek kafamı çevirirdim. Yine aynısını yapıp bir çay alarak cam kenarına bir sandalye çektim. Bir erkek sesinin kantin tarafına doğru “Ayça!” diye bağırdığını duyup kafamı o tarafa çevirdim. O kıza sesleniyordu. Adını duyar duymaz içimde tekrar bir antipati oluştu. Onu neden bu kadar umursadığımı bilmiyorum. Bundan rahatsız da olmuyorum çünkü bu kız Çetin’in aklımdan çıktığı nadir anlara sebep oluyor. Tabii aynı zamanda yüzümün kızarmasına da.

Çayı bitirdikten sonra bardağı çöpe atıp eve gitmek için yürümeye başladım. Yürümek bana iyi geliyordu. Esen rüzgâr yüzünden biraz titreyerek ellerimi cebime soktum. Eve vardığımda ilk işim, her zamanki gibi üzerimi değiştirip bir bardak kahve yapmak oldu. Sıcak bana iyi geliyordu. Soğuk, o geceyi hatırlatıyor ve aylardır yok etmek için uğraştığım gözlerimin önündeki görüntülerin tekrar canlanmasına sebep oluyordu.

Kahvemi bitirdikten sonra kupayı tezgâha bırakıp dinlenmek için yatağıma uzandım. Zaten olmayan uykum yatağa yattığımda vicdan azabımın yardımıyla hepten yok oluyordu. Sırtüstü uzanıp tavana gözlerimi diktim. Bugünü gözden geçirirken adının Ayça, olduğunu öğrendiğim kızın kakhaha sesi kulaklarımda çınlamaya başladı. Tiksintiyle yüzümü buruşturup onu kafamdan atmak için başımı iki yana salladım. Ben onu kafamdan atmaya çalıştıkça beynim uyuşuyor, gözlerim kısılıyor ve bilincim kapanıyordu. Kendimi bembeyaz bir odanın içinde buldum. Sanki gerçek dünyada bilincim kapalı, bu beyaz odanın içindeyse hiç olmadığı kadar açıktı. Etrafa biraz daha dikkatli baktıkça odanın, bembeyaz kapıları olan odalara açıldığını fark ettim. Kapıların üzerinde belli belirsiz yazılar vardı. Burası beni hiç ürkütmedi. Buradayken o kadar sade hissettim ki aklımda burada olmak hissi dışında hiçbir şey yoktu.

Gözlerimi hızlıca açtım. Çetin'in aklıma gelmesiyle bu sade hissin yok olması bir oldu. Yatakta hızla doğrudum ve gördüğüm şeyi anlamlandırmaya çalışarak yazıları beynimde bütünleştirip netleştirmeye çalıştım. O sade his o kadar güzeldi ki tehlikeli bile olsa onu tekrar hissetmek istedim. Yattım ve gözlerimi kapattım. Zaten bunu istediğim için şuurum yavaşça kapanmaya başladı. O beyaz odaya gittim. Geri geldim. Gittim. Geri geldim. Yazılar hâlâ netleşmiyordu. Vücuduma değen soğuk bir esintiyle ürpeldim ve her zaman olduğu gibi soğuk bana Çetin'i hatırlattı. Çetin'i hatırlamanın o sade histen beni uzaklaştırdığını içten içe hissediyordum. Kafamı çevirdiğimde pencerenin açık olduğunu fark ettim. Kalkıp pencereyi kapattım. Tekrar yatağıma yatıp Çetin'i bir kenara atmaya çalışarak gözlerimi kapattım ve yavaşça şuurumun kapanmasını bekledim. Çetin'i kafamdan atmaya çalışmak, ona olan vicdan borcumu ödeyemiyormuşum hissini ilk kez vermedi. Bu hissi de görmezden gelerek o sade hissin beni ele geçirmesine izin verdim.

Gerçek dünyada gözlerimi kapatıp orada gözlerimi açmak muhteşem bir histi. Az önce, tehlikeli olabileceğinden şüphelendiğim bu histen özür dilemek istedim. Etrafa baktığımda bu sefer sanki yazılar daha netti. Kapıların üzerinde isimler yazdığını gördüm ama hiçbirini okuyamadım. Sanki onları okuyabilmek için bu ana daha çok odaklanmalı ve gerçek dünyadaki bilincimi daha çok kapatmalıyım. Gözlerimi açtım. Yatak odama bakındım. Burası, o beyaz odadan sonra bana biraz boş hissettirdi. Beynimdeki ses "Çetin!" diye bağırmaya başlamadan önce gözlerimi kapattım ve bilincimin kapanmasını bekledim.

Beyaz odada gözlerimi açtığımda ilk işim yazıları okumaya çalışmak oldu. Çünkü odadaki kapıları birbirinden ayıran tek fark üzerindeki yazılardı. Gözlerimi kısıp iyice odaklanmaya çalıştığımda yazılar daha belirgin hâle geldi. Kapıların üzerinde yazan isimleri okumaya çalıştım. Bunlar bana çok anlamsız gelmişti.

Galiba bunlar gün içinde istemsiz duyduğum ve bilinçaltıma giren isimlerdi ve şu anı da muhtemelen uykusuzluktan yaşıyordum. Ya da açlıktan. Bunları düşünürken bunları yaşamama sebep olan kişi aklıma geldi ve hızla gözlerimi açarak yatakta doğruldum. Beynimde, “Nil!” diye bağırın Çetin’in sesi yankılandı. Ellerim titremeye başladı ve her zamanki gibi bu krizi atlattmak için kullandığım antidepresanlara uzandım. İttikten bir süre sonra, yatağımda uzanırken buldum kendimi. Telefonumun ekranını açıp saatin 17.02 olduğunu gördüm. İçimi karartan o soğuk gecenin yaklaştığını hissedebiliyordum.

Kendime geldiğimde tekrar o sade hissi hissetme arzusu içimi kapladı. Bu isteği hiç sorgulamadan gözlerimi kapatıp şuurumun yavaşça kapanmasını bekledim. Tahmin ettiğimden daha kısa sürede oradaydım. Anlamsız isimleri tekrar okudum. Ve birden gözüm bir isme takıldı. Buraya gelmeden önce onun hakkında düşündüğümü hatırladım. İçimde, o kapıdan girmek için burada olduğuma dair bir his vardı. Yavaşça kapıya doğru ilerledim. “Ayça” yazılı kapıya doğru ilerledikçe o kapı daha parlak hâle geliyor, diğer kapılar silikleşiyordu. Oraya doğru yürümek bana kapının içinde Ayça’ya dair bir şeyler olduğunu hissettiriyor, ona karşı olan olumsuz düşüncelerimi ve hislerimi düşündürerek oraya girme arzumu daha da arttırıyordu. Kapıya geldiğimde kafamı yavaşça kaldırıp ismi tekrar okudum. Ve kapıyı açtım.

ODA-1 “AYÇA”

Ama yer fıstığı çok pahalı.

2020, Aralık’tan

Tıpkı dışarısı gibi bembeyaz bir odaydı. Sol tarafımda bir karar-tı hissedip o tarafa döndüm. Ayça’yı orada görmeyi bekliyordum, bu beni hiç şaşırtmadı. Odanın aksine simsiyah giyinmişti. Onu makyajsız ve göz altları mor bir şekilde görmek beni çok şaşırttı. Burası beni biraz ürkütse de merakım kesinlikle daha ağır bası-yordu. Bana doğru bir adım attı. Ve ifadesiz bir yüzle konuşmaya başladı.

“Burası benim odam. Odama hoş geldin.”

Gözünü benden ayırmadan sol eliyle odanın boş duvarını gös-terdi. Kafamı o tarafa çevirdiğimde artık boş olmadığını fark et-tim. Burada gördüğüm şey bir video kaydına değil, simülasyona benziyordu. Bu bana; bir filmi izliyor olmaktan çok bir filmin içindeyim fakat o filmde oynamıyorum gibi hissettiriyordu. Ora-da beliren görüntüyü görmemle Ayça konuşmaya başladı.

“Bak! Burada 4 yaşındaydım. Şu koltuğun üzerinde oturan be-nim annem. Tıpkı burada görüldüğü gibi her zaman sarhoştı. Onun ayık olduğunu hiç hatırlamıyorum, biliyor musun? Şu anda babam evde yok. Çünkü birbirlerinden nefret ederler ve aynı or-tamda asla bulunmazlardı. Şu anda; orada, ne yapıyorum, biliyor musun? Annemin makineye attığı çamaşırları; çamaşır teli bile olmayan bir salonda koltukların, sandalyelerin üzerine sermek için sürükleye sürükleye taşımaya çalışıyorum.

Kollarımdaki, üzerimdeki, ayaklarımdaki kirleri ve çamurları

görüyor musun? Burada 6 yaşındayım. Artık makineye çamaşırları ben atıyorum ve boyum uzadığından şurada duran siyah portmantonun üzerine de artık çamaşır asabildiğim için mutluyum.

Burası evimizin bahçesi. Çamurdan oyuncaklar yapıp oynuyorum. Kimse bana çamurdan yaptığım tabakların içinden yemek yiyemeyeceğimi söylemedi. Yemek, kurumuş çamuru erittikçe tadı kötüleşiyordu. Bu tabaktan yemek yiyemeyeceğimi kendi kendime öğrendim.”

Görüntüleri gördüğüm hâlde üstüne basa basa anlatıyor olması içimi biraz daha burkuyordu.

“Burada 7 yaşındayım. Komşumuzun verdiği önlükle okula gidiyorum. Üzerimdeki dünden kalma çamur izleriyle ve tarayamadığım saçlarımla. Bak! Burada sınıf arkadaşlarım, kollarımdaki ve bacaklarımdaki yara izleri ve çamurlar yüzünden benimle alay ediyor. Oysa ben onları yıkayamıyordum ki Nil. O gün okuldan dönüşümde kafam nasıl kaşınıyor, görüyor musun? Günler sonra bunun bit olduğunu öğrendim. O kadar gizlemeye çalıştım ki bunu... Zaten bana uzak olan insanlar biraz daha benden uzaklaşacak diye ödüm kopuyordu. Birkaç gün sonra dayanılmaz bir hâlde geldiğinde benimle konuşmayı hiç istemeyen annemin yanına gidiyorum. Bak! Nasıl da elinin tersiyle itiyor beni. Bu da ertesi gün. Babamın yanına gidiyorum. Babam içmekten ve komşuların rahatsız olduğu o yüksek sesli müzikleri dinlemekten benim sesi mi duymuyor. Sence Nil, ben mi sessizdim yoksa o mu sağırdı?”

Adımı söylediğinde gözlerime daha derin bakması içimde kocaman bir alev oluşmasına sebep oluyordu. Buradan çıkıp gitmek istiyordum ama bu, ona yaptığım bir saygısızlıktan çok kendime yaptığım bir saygısızlık gibi geliyordu.

“Ertesi gün okuldan dönüyorum. Kafam sürekli kaşınıyor ve artık dayanamıyorum. Bana önlük veren komşu teyzeye gitme-

ye karar verdim. Ne yapıyor görüyor musun? Saçlarımı kazıdı. O kadar da uzun saçlara sahip olmamama rağmen bu beni çok üzmüştü. Sence erkek çocuklara benziyor muyum Nil? Okulda benimle böyle dalga geçtiler.

Burada 8 yaşındayım. Ev telefonunda konuştuğum kişiyi tanımıyorum. Israrla annemi veya babamı istiyor. Annem evde yok ve babam beni yine duymuyor ya da umursamıyor. Birkaç kez aradı aynı adam. Ve telefona cevap vermedikleri için söylemesi gereken şeyi bana söyledi. Daha önce hiç görmediğim anneannem ve dedem ölmüşler. Ölüm haberi; ne olursa olsun, bir çocuğu korkutur, değil mi Nil? Ben de korkmuş ve bütün gece uyuyamamıştım. Annem sabah saat 4'e doğru eve geldi. Ona, bunu söylemenin beni rahatlatacağını düşünüp yanına gittim. Görüyor musun? Beni yine itiyor. Söyleyemiyorum. Zil çalıyor, sesi duydun, değil mi? Bu gelen benim teyzem. Annem kapıyı açıyor. Teyzem anneme saldırıyor ve kavga etmeye başlıyorlar. Ağlayarak onları izliyorum ve teyzem anneme vurdukça canım yanıyor. Teyzem kapıdan çıkarken annemin yanına gidiyorum. Neden, biliyor musun? Çünkü okulda Sena ile kavga ettiğimde kimse benim yanıma gelmemişti. Annem de öyle kötü hissetmesin, diye onun yanına gittim. Beni yine itti Nil! Teyzem tam gidecekken kapıdan dönüp beni çeğiştiriyor, dışarı sürükleyip arabasına bindiriyor. Duyuyor musun, Nil? Annem arkamızdan sesleniyor. Gidiyorum, diye üzüldüyör mu? Buna sevinmiştim. Ne de olsa çocuktum. Sahiden çocuk muydum Nil?

Burası teyzemin evi, tek kelimeyle 'mükemmel.' Sıradan mı görünüyor? Dedim ya, çocuktum Nil. Kendimi banyoda buluyorum ve sonra yıkanmak için fiskiyeyle cebelleşiyorum. Yıkanmazsam evini kirletirmişim. Bu kapıdaki onun kızı. Berna. Benden birkaç yaş büyük. Onun kıyafetlerini giymeyeceğimi söyleyerek bağırıyor. Giyersem kıyafetlerini kirletirmişim. Baksana, kirli kalmış kollarım. Berna bebekleriyle oynuyor. Benim de vardı, yatınca